

ned som i Krampe, og Øjnene søgte rundt i Stuens Mørke, hvor al Slags gammelt Skrammel laa ophobet. Det var, som om han i sin Hjælpeløshed saae sig om efter noget, der kunde værgе ham.

Præsten blev roligt staaende.

»I har det ikke godt her, Lars Oven! Dersom I vil give mig Lov til det, skal jeg sørge for, at I herafter bliver bedre plejet. Jeg vil for Fremtiden selv komme her hver Dag og gaa jer tilhaande. Der kan vel altid være et og andet, som jeg kan hjælpe med. Dersom I er bange om Natten, eller dersom I ikke kan sove, saa skal jeg ogsaa gerne sidde her og læse lidt for jer. Saa gaar Tiden saa godt. Der er en Bog, der hedder Biblen, den er der mange smukke Historier i. Den skal jeg tage med.«

Han havde ladet Døren staa aaben ud til det Fri for ikke at kvæles af Stanken, og nu hørte han hastige Træskotrin udenfor. Et stort, rødhovedet Kvindemenneske med opkiltret Skørt dukkede frem i Døraabningen. Det var en Nabokone, der fik Betaling af Sognet for at passe den Gamle under hans Sygdom. Hun havde ligget nede ved Bækken og skyllet Tøj, da hun til sin Forskrækkelse saae Præsten gaa herind. Nu stod hun der i Døren og smilte med en daarlig Samvittigheds sleske Smil, mens hun tørrede Fingrene i sit Sækkelærreds Forklæde.